

„Inundații”

Iarna anului 1784 a adus groază și primejdie de moarte peste locuitorii din zonele inferioare ale Rinului. A nins mult și neîntrerupt. Cantități mari de zăpadă, adunate de vânt, au blocat drumurile și cărările. După furtunile de zăpadă a urmat ger puternic și Rinul s-a acoperit cu un strat gros de gheață. În sfârșit, în ultimele zile ale lui februarie a venit dezghețul și atunci a început să plutească gheață pe râu. Bucățile de gheață se desprindeau pocnind, se deplasau unele sub altele sau unele peste altele, rămâneau agățate și se clădeau, formând munți, până când erau din nou împinse mai departe de alte blocuri plutitoare de gheață.

Că o asemenea topire și pornire a ghețurilor este o priveriște unică, aceasta o va mărturisi oricine care a văzut vreodată așa ceva. Dar oricât de sublim acționează spectacolul natural asupra observatorului neimplicat, cu atât mai temători și mai îngrijorați privesc locuitorii din zonele joase ale Rinului spre evenimentele în curs de desfășurare. Ei știu că masele de gheață care crapă și plutesc, împiedicând apa râului în cursul ei, și că venirea bruscă a vremii calde, care duce la o topire rapidă a maselor de zăpadă, fac ca inundația să fie o consecință inevitabilă.

Era a doua duminică din martie. Țăranul bogat, Jergel, ședea acasă împreună cu soția și fiica. Cu toate că familia avea o casă frumoasă, cu moșii bogate de jur-împrejur, nu era deloc fericită. Jergel era un bărbat lacom și dur, un batjocoritor și un bețiv. Singurul fiu pășise pe urmele tatălui și își petrecea duminicile exclusiv în cârciumă, de unde se întorcea acasă beat, de foarte multe ori seara târziu. Dar mama și fiica îl cunoșteau pe Domnul Isus ca Mântuitor al lor și nu trebuie să spunem ce existență tristă duceau în împrejurările descrise.

Și în această duminică, fiul ședea în cârciumă. Era atmosferă veselă cu dans, cântat și băut; și în timp ce, ca și la țăranul Jergel, acordau la fel de puțină atenție primejdiei care amenința dinspre râu, apa creștea tot mai mult și mai mult în spatele digurilor.

Într-un colț al odăii cârciumii ședea tânărul Jergel cu ochi lipsiți de strălucire și înfățișarea palidă și debita discursuri ușurate și desfrânate, care fuseseră primite favorabil de către tovarăși săi de păcat. Abia spre miezul nopții au părăsit toți, încet, cârciuma și Konrad Jergel s-a clătinat afară cu pași nesiguri. Ploaia răpăia în șiroaie de sus și se iscase o vijelie puternică. Dar ce a fost aceasta? Ca o îngrozitoare gălăgie infernală a bubuit deodată, apropiindu-se. Viitura, la a cărei venire se așteptaseră cu teamă, era aici. O cantitate imensă de apă, cu o viteză demolatoare, vuia tot mai aproape. Dacă omul beat ar mai fi avut ocazia să se adăpostească, cine știe? În orice caz, n-a folosit-o. Apa vuia încoace cu un urlat tunător, smulgând tot ce îi ieșea în cale.

Teribil sfârșit al unui om nelegiuit! Sfătuit iubitor de către mamă și soră și rugat de multe ori cu lacrimi să se întoarcă de la căile sale rele, tânărul bărbat avusese pentru ele numai cuvinte nelegiuite. Acum a venit pieirea peste el și n-a existat nicio scăpare.

În locuința lui Jergel așteptau zadarnic întoarcerea fiului. Bătrânul țăran, cuprins de o teamă îngrozitoare, urca și cobora treptele ca nebun. Auziseră loviturile de tun, care trebuiau să aducă la cunoștința populației primejdia că digurile ar putea să se rupă în orice clipă. Afară vuia furtuna tot mai înfiorător, iar ploaia torențială s-a transformat în rupere de nori. Îngrozitoare noapte! Țăranul Jergel nu găsea liniște nicăieri. Cum de puteau soția și fiica să fie atât de liniștite? O, el știa bine de unde își primeau puterea. Dar el personal, nu, el nu voia să se gândească la Dumnezeu. Conștiința sa putea să-l acuze, dar el nu avea de gând să cedeze acestui glas.

O lovitură puternică a făcut să se clatine casa din temelii. Jergel a strigat tare.

„Roagă-te lui Dumnezeu, Maria”, i-a strigat el fiicei sale. Atunci a apărut un slujitor și a strigat:

„S-a rupt digul, vine puhoiul. În cinci minute totul va fi sub apă.”

Tatăl și fiica s-au grăbit afară. Slujitorii deja mânau vitele din grajduri. Aici nu putea Jergel să ajute. A fugit înapoi în casă.

„Ce să facem! Ce să facem!” se jelea el. Ah, numai de-ar fi Konrad aici! O, fiica mea, hai, roagă-te! Când nu era nicio primejdie, te rugai mereu.”

„Și acum mă voi ruga pentru tine, tată”, a răspuns tânăra fată. „Dar roagă-te și tu personal. Vezi acum: Dumnezeu nu Se lasă batjocorit. Cheamă-L, ca să Se îndure de tine.”

Dar țăranul Jergel nu se putea gândi la așa ceva în clipa aceasta. Primejdia de moarte devenea cu fiecare secundă tot mai mare și el stătea acolo disperat, în timp ce doamna Jergel și Maria îngenuncheau și se rugau fierbinte lui Dumnezeu pentru ocrotirea tuturor.

Deodată s-a auzit o trosnitură puternică. Apa se revărsa în odaie.

„În pod!” a răsunat strigătul strident al lui Jergel și, mânat ca de furii, a gonit pe trepte în sus, urmat de soție, de fiică și de servitori. Acolo sus erau siguri pentru început. Dar Jergel n-avea liniște. Mereu striga disperat: „Fiul meu! Fiul meu!”

Orele treceau încet, în timp ce apa creștea și creștea. Deja ajunsese la al doilea etaj. Strigătele de teamă ale oamenilor, nechezatul cailor speriați și mugetul vacilor se amestecau cu zgomotul asurzitor al forțelor naturii. Dacă apa va crește în continuare, atunci în câteva ore nici podul nu va mai fi un loc sigur de adăpost. Dar oare nu răzbătea ton de glasuri omenești până dincoace, la ei, de foarte aproape?

Jergel se uita afară prin fereastra podului și vedea cum o barcă cu rame se apropia de casă. Cu mare efort, vâslașii își croiau drum prin valurile biciuite de furtună. Se apropiau încet. Încă o ultimă efort și barca va fi lângă zid. Era și timpul. În orice clipă, casa putea să se prăbușească sub forța valurilor. Unul după altul s-au cățărât în barcă prin lucarnă. Când toți au fost preluați, vâslașii s-au îndepărtat și au lăsat barca să navigheze. Plini de teamă, cei salvați priveau la sloiurile plutitoare și ori de câte ori un bulgăre de gheață se izbea cu un scrâșnet surd de ambarcațiunea care se clătina, Jergel scotea un strigăt de groază. Dar bărbații, dintre care unul era marinar, au reușit să cârmească în siguranță printre blocurile de gheață și după câteva ore au ajuns la uscatul situat la înălțime, care fusese cruțat de puhoi.

Când Maria și-a pus piciorul pe pământ solid, i-a scăpat un țipăt de groază. Câțiva pași în fața ei, pe pământ, zăcea corpul neînsuflețit al lui Konrad. Fata a leșinat la vederea trăsăturilor desfigurate ale feței fratelui, în timp ce nefericitul tată întindea mâinile spre fiul său, cu un strigăt sfâșietor.

„Fiul meu! Sărmanul meu fiu!” a strigat el și s-a aruncat peste cadavru. Au încercat să-l smulgă de acolo. Atunci a izbucnit într-un râs sălbatic și înjurături. Își pierduse mințile. Consumul excesiv de băuturi alcoolice, teama îngrozitoare a ultimelor ceasuri și recunoașterea bruscă a cadavrului fiului său, toate acestea fuseseră prea mult pentru nefericitul om.

Numai câteva zile mai târziu a plecat și el în noaptea veșnică, în noaptea fără dimineată. Îngrozitor sfârșit al tatălui și al fiului! În timpul harului, ei n-au vrut să audă, și-au împietrit inimile și L-au batjocorit pe Dumnezeu și Cuvântul Său și deodată, îngrozitor de brusc, Dumnezeu i-a oprit în loc.

Este și rămâne adevărat: Dumnezeu nu Se lasă batjocorit. Într-adevăr, nu întotdeauna îl pedepsește pe batjocoritor în felul acesta. El așteaptă adesea mul timp și îndeamnă iar și iar la întoarcere. El nu vrea ca omul să meargă la pierzare. Dar pe lângă aceasta, Dumnezeu este și rămâne totuși Dumnezeul sfânt, care nu Se lasă batjocorit fără să pedepsească. Odată tot se termină răbdarea Sa și cine are ochii puțin deschiși, poate recunoaște bine după evenimentele contemporane, că acest

„*Inundații*” – Autor necunoscut

Samenkörner (Neue Folge 20) 1926

moment este aproape iminent pentru întreaga omenire. Dumnezeu avertizează astăzi în orice fel și ferece de cel care trage pentru sine o învățătură corespunzătoare din toate evenimentele serioase!

Titlul original: „Wasserfluten”
din *Samenkörner (Neue Folge 20) 1926*